

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 30 kwietnia 2025 r.

Poz. 2261

WYROK NR II SA/WR 353/24
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 23 stycznia 2025 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia NSA Halina Filipowicz-Kremis

Sędziowie:

Sędzia WSA Olga Białek (spr.)

Asesor WSA Malwina Jaworska-Wołyński

Protokolant:

referent Emilia Witkowska

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 23 stycznia 2025 r.

sprawy ze skargi Jeronimo Martins Polska S.A. w Kostrzynie

na uchwałę Rady Miejskiej w Szklarskiej Porębie

z dnia 25 marca 2021 r. nr XXXVIII/433/21

w przedmiocie ustalenia zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane dla Miasta Szklarska Poręba

I. stwierdza nieważność § 9 ust. 2 i 3 zaskarżonej uchwały w części dotyczącej tablic, szyldów i urządzeń reklamowych istniejących w dacie wejścia w życie zaskarżonej uchwały wniesionych na podstawie zgody budowlanej;

II. dalej idącą skargę oddala;

III. zasądza od Gminy Szklarska Poręba na rzecz strony skarżącej kwotę 797 (słownie: siedemset dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

W dniu 25 marca 2021 r. Rada Miejska w Szklarskiej Porębie podjęła uchwałę nr XXXVIII/433/21 w sprawie ustalenia zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane dla Miasta Szklarska Poręba.

Na powyższą uchwałę skargę wniosła Jeronimo Martins Polska S.A w Kostrzynie. Spółka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, zarzuciła naruszenie:

a) art. 37a ust. 9 ustawy z dnia 27 marca 2023 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r., poz. 1130) – dalej: u.p.z.p. w zw. z postanowieniami § 9 zaskarżonej uchwały, w sytuacji w której Trybunał Konstytucyjny w dniu 12 grudnia 2023r. wydał wyrok, w którym orzeczono, że art. 37a ust. 9 u.p.z.p. w zakresie, w jakim przewiduje obowiązek określenia w uchwale, o której mowa w art. 37a ust. 1 powołanej ustawy, warunków i terminu dostosowania istniejących w dniu jej wejścia w życie, wzniesionych na podstawie zgody budowlanej, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych do zakazów określonych w tej uchwale, bez zapewnienia ustawowych podstaw i trybu dochodzenia odszkodowania przez podmioty, które są zobowiązane do ich usunięcia, jest niezgodny z art. 21 w związku z art. 2 Konstytucji RP, a co za tym idzie uchwały te bez ww. regulacji, czy też z ich pominięciem nie mogą funkcjonować w obrocie prawnym;

b) art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, określającego zasadę proporcjonalności, oraz przepisu art. 3 ust. 1 u.p.z.p. poprzez obciążenie skarżącą jako najemcę nieruchomości na której eksponowane są loga/szyldy/reklamy istniejące w dniu wejścia w życie uchwały, nieproporcjonalnymi obowiązkami wynikającymi z przepisów § 9 zaskarżonej uchwały krajobrazowej, które dotyczą poniesienia kosztów realizacji nakazów uchwały związanych z dostosowaniem do zasad i warunków określonych uchwałą, istniejących w dniu wejścia w życie uchwały i niezgodnych z przepisami uchwały, a posadowionych uprzednio zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Wskazując na powyższe pełnomocnik wniósł o: 1. stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości, ewentualnie w części, tj. w zakresie § 9; 2. zasądzenie od organu na rzecz skarżącej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa oraz poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu skargi podkreślono, że zaskarżona uchwała dotknięta jest wadą która uzasadnia stwierdzenie jej nieważności w całości. Argumentując powyższe stanowisko autor skargi powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 grudnia 2023 r. sygn. P 20/19 stwierdzający, że art. 37a ust. 9 u.p.z.p. w zakresie, w jakim przewiduje obowiązek określenia w uchwale, o której mowa w art. 37a ust. 1 ustawy, warunków i terminu dostosowania istniejących w dniu jej wejścia w życie, wzniesionych na podstawie zgody budowlanej, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych do zakazów określonych w tej uchwale, bez zapewnienia ustawowych podstaw i trybu dochodzenia odszkodowania przez podmioty, które są zobowiązane do ich usunięcia, jest niezgodny z art. 21 w związku z art. 2 Konstytucji RP. Zdaniem skarżącej, w rezultacie przywołanego wyroku Trybunału uchwała krajobrazowa musi być wyeliminowana z obrotu prawnego. W sprawie mamy bowiem do czynienia z pominięciem prawodawczym, a ustawodawca nie przewidział możliwości samodzielnego wprowadzania przez organ gminy przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu szkody legalnej w aktach prawa miejscowego. Istotą jest brak możliwości uzyskania odszkodowania z tytułu szkody legalnej wyrządzonej uchwaleniem przez organy gminy uchwały krajobrazowej. W ocenie skarżącej w obecnym stanie prawnym uchwały, które weszły w życie powinny być uchylone lub powinna być stwierdzona ich nieważność w postępowaniu sądowoadministracyjnym, a do czasu wprowadzenia przez ustawodawcę mechanizmu odszkodowawczego gminy powinny zaniechać stosowania aktów dotychczas wprowadzonych. Uchwały bez tych regulacji nie mogą funkcjonować w obrocie prawnym. Skarżąca podkreśliła, że art. 37a ust. 9 u.p.z.p. określa essentialia negotii (składniki przedmiotowe istotne) uchwały reklamowej, a bez tych regulacji stosowne uchwały nie mogą funkcjonować w obrocie prawnym, co uzasadnia całościową eliminację z obrotu prawnego.

W razie odmiennego poglądu sądu, skarżąca wniosła o stwierdzenie nieważności przynajmniej § 9 uchwały krajobrazowej, tzn. przepisów w których określone są terminy dostosowania istniejących w dniu wejścia w życie uchwały tablic, urządzeń, szyldów do zasad określonych w tej uchwale.

Autor skargi wyjaśnił także, że u podstaw legitymacji skargowej skarżącej leży jej aktualny interes prawny. Zgodnie z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym podstawą zaskarżenia jest niezgodność uchwały z prawem i równocześnie naruszenie przez nią konkretnie rozumianych interesów

lub uprawnień konkretnego obywatela lub ich grupy. Skarżąca upatruje interes prawny, w tym, że jest najemcą lokalu w Szklarskiej Porębie, ul. Kilińskiego 11, gdzie zamieszczone są urządzenia i tablice sieci sklepów skarżącej „Biedronka” które podlegają dostosowaniu do zapisów uchwały krajobrazowej.

Źródło interesu prawnego skarżąca upatruje także w publicznym prawie podmiotowym, określonym w art. 20 i 22 Konstytucji RP oraz art. 6 ust 1 ustawy z dnia o swobodzie działalności gospodarczej. Zdaniem strony przepisy zaskarżonej uchwały godzą w konstytucyjnie chronioną zasadę swobody gospodarczej.

W odpowiedzi na skargę Burmistrz Szklarskiej Poręby wniósł o jej oddalenie podnosząc, że uchwała krajobrazowa w momencie uchwalania jak też w okresie konsultacji poprzedzających jej uchwalenie, była zgodna z prawem. Podkreślił także, że wskutek realizacji postanowień kwestionowanego aktu na terenie miasta nastąpiła znacząca poprawa na skutek usunięcia nieestetycznych nośników reklamowych.

Obecny podczas rozprawy pełnomocnik organu poparł stanowisko zawarte w odpowiedzi na skargę wnosząc o oddalenie skargi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej jako p.p.s.a) sądy administracyjne sprawują w zakresie swojej właściwości kontrolę działalności administracji publicznej. Kognicji sądu administracyjnego, na mocy art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a., poddane zostały także akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej.

Podstawę prawną wniesienia skargi na uchwałę rady gminy stanowi art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r., poz. 609 ze zm.) - dalej jako u.s.g. zgodnie z którym każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

Zaznaczyć w tym miejscu wypada, że przepis art. 101 ust. 1 u.s.g. określa tryb inicjowania kontroli legalności rozstrzygnięć organu gminy przez sąd administracyjny, który jest odmienny od przyjętego w ustawie - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. W świetle art. 101 ust. 1 u.s.g., legitymacja do zaskarzania uchwał wymaga bowiem nie tylko wykazania interesu prawnego lub uprawnienia, ale także wykazania że przepisami zaskarżonego aktu interes ten został naruszony. W orzeczeniach sądów administracyjnych podkreśla się, że naruszenie to musi wynikać z konkretnej normy prawa materialnego i musi istnieć w dacie wnoszenia skargi, a nie w przyszłości. Skarżący musi wykazać istnienie związku pomiędzy jego własną, indywidualną sytuacją prawną a zaskarżoną uchwałą, który powoduje następstwo w postaci ograniczenia lub pozbawienia go konkretnych uprawnień. O naruszeniu interesu prawnego rozstrzyga zatem zmiana w sytuacji prawnej wnoszącego skargę.

Wobec takiej konstrukcji art. 101 ust. 1 u.s.g., przed przystąpieniem do rozpoznania skargi Sąd obowiązany był do sprawdzenia czy zaskarżona uchwała narusza interes prawny skarżącej Spółki i czy po jej stronie, istnieje legitymacja do wniesienia skargi. Nie budzi przy tym wątpliwości, że uchwała krajobrazowa jest uchwałą z zakresu administracji publicznej.

Uzasadniając naruszenie interesu prawnego skarżąca wyjaśniła, że jest najemcą lokalu w Szklarskiej Porębie przy ul. Kilińskiego 11, gdzie zamieszczone są urządzenia i tablice sieci sklepów skarżącej „Biedronka” które podlegają dostosowaniu do zapisów uchwały krajobrazowej, na potwierdzenie czego przedstawiła umowę najmu z 22 września 2021 r.

Biorąc powyższe pod uwagę jak też uwzględniając – jako fakt powszechnie znany – okoliczność, że sklep sieci Biedronka znajdował się pod wskazanym adresem także przed dniem zawarcia ww. umowy (co można także ustalić na podstawie dostępnych w internecie informacji i zdjęć) Sąd uznał, że skarżąca spełniła warunek posiadania interesu prawnego do kwestionowania uchwały krajobrazowej. Wylegitymowała się bowiem posiadaniem obiektu handlowego, za pomocą którego prowadziła działalność gospodarczą na terenie Szklarskiej Poręby. Jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą z wykorzystaniem wskazanego obiektu handlowego, podlega regulacjom prawnym zawartym w uchwale, które dotyczą tablic i nośników reklamowych znajdujących się na terenie Szklarskiej Poręby. Ze skargi wynika, że okolicznością powszechnie znaną jest to, że na obiektach handlowych prowadzonych przez stronę skarżącą umieszczone są urządzenia reklamowe i tablice reklamowe. Okoliczność ta nie jest przez stronę przeciwną podważana. W konsekwencji uznać

należało, że zaskarżona uchwała narusza interes prawny skarżącej, skoro nakłada na nią obowiązki zgodności urządzeń i tablic reklamowych z jej przepisami.

Skarżąca strona wykazała zatem, że jest legitymowana do wywiedzenia skargi do sądu administracyjnego na uchwałę krajobrazową. Naruszenie tak rozumianego interesu prawnego nie oznacza jednak automatycznie zasadności skargi, ponieważ obowiązek uwzględnienia skargi wniesionej na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. warunkowany jest jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego, gdyż z art. 91 ust. 1 u.s.g. wynika, że tylko uchwała sprzeczna z prawem jest nieważna.

Przechodząc do kontroli legalności przedmiotowej uchwały Rady Miejskiej w Szklarskiej Porębie - w zakresie wykazanego przez stronę skarżącą naruszenia jej własnego interesu prawnego - należało uznać skargę za uzasadnioną jedynie w części.

Podstawę podjęcia zaskarżonej uchwały wynika z art. 37a ust. 1 u.p.z.p. Przywołany przepis, dając radzie gminy kompetencję do uchwalenia zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, stanowi: rada gminy może ustalić w formie uchwały zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane. Jednocześnie przepis art. 37a ust. 9, określając treść uchwały, brzmi: uchwała, o której mowa w ust. 1, określa warunki i termin dostosowania istniejących w dniu jej wejścia w życie obiektów małej architektury, ogrodzeń oraz tablic reklamowych i urządzeń reklamowych do zakazów, zasad i warunków w niej określonych, nie krótszy niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie uchwały.

Trzeba podkreślić, że art. 37a ust. 9 u.p.z.p. wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 12 grudnia 2023 r., sygn. akt P 20/19 częściowo został uznany za niezgodny z art. 21 w związku z art. 2 Konstytucji RP, z dniem 21 grudnia 2023 r. Orzeczenie to ma bowiem znaczenie dla prawidłowej wykładni przywołanego przepisu.

Trybunał wydał wyrok na tle pytań prawnych skierowanych przez Naczelną Sąd Administracyjny, w których sformułowano wątpliwości co do braku odpowiedniego mechanizmu kompensacyjnego z tytułu ograniczenia praw majątkowych podmiotów, które legalnie wzniosły tablice reklamowe i urządzenia reklamowe. Za istotę problemu konstytucyjnego uznano brak możliwości uzyskania odszkodowania z tytułu szkody legalnej wyrządzonej uchwaleniem przez organ gminy uchwały krajobrazowej. Pytający Naczelną Sąd Administracyjny pisze, że nie kwestionuje samej możliwości wyeliminowania określonych nośników reklamowych z przestrzeni publicznej, a jego wątpliwości budzi właśnie brak należytego odszkodowania dla właścicieli tych nośników, którzy wybudowali je legalnie w oparciu o otrzymane wcześniej pozwolenia na budowę. Zdaniem sądu brak określonego mechanizmu kompensacyjnego sprawia, że tak sformułowana uchwała krajobrazowa nie może funkcjonować w polskim systemie prawnym. Intencją spółki wnoszącej skargę kasacyjną do NSA nie była bowiem sama chęć wyeliminowania zaskarżonej uchwały z obrotu prawnego, lecz uniemożliwienie organowi wydającemu przyjęcie uchwały niezawierającej mechanizmu kompensacyjnego. Problem konstytucyjny koncentruje się więc na możliwości nadania przez ustawodawcę uprawnień organowi stanowiącemu gminy do wydania aktu prawa miejscowego, jakim jest uchwała krajobrazowa, bez zapewnienia słusznego odszkodowania podmiotom dotkniętym tą uchwałą, które do tej pory legalnie prowadziły działalność reklamową przy pomocy nośników wzniesionych legalnie (na podstawie pozwoleń na budowę).

Trybunał Konstytucyjny podzielił wątpliwości Naczelnego Sądu Administracyjnego. Zgodnie z wyrokiem wymieniony wyżej przepis traci moc w zakresie, w jakim przewiduje obowiązek określenia w uchwale, o której mowa w art. 37a ust. 1 u.p.z.p., warunków i terminu dostosowania istniejących w dniu jej wejścia w życie, wzniesionych na podstawie zgody budowlanej, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych do zakazów określonych w tej uchwale, bez zapewnienia ustawowych podstaw i trybu dochodzenia odszkodowania przez podmioty, które są zobowiązane do ich usunięcia. Trybunał wyjaśnił, że na ustawodawcy ciąży obowiązek wprowadzenia takiej regulacji, która zapewniłaby podmiotom objętym uchwałą krajobrazową, skorzystanie z mechanizmu kompensacyjnego, będącego źródłem słusznego odszkodowania, należnego tym podmiotom na mocy art. 21 ust. 2 Konstytucji RP. Brak tego mechanizmu, stanowiącego pominięcie prawodawcze, sprawia, że w zakresie, w jakim kwestionowany przepis nie przewiduje takiego mechanizmu, jest niezgodny z Konstytucją. Powoduje to bezprawność ingerencji w prawa majątkowe, czego skutkiem jest naruszenie zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Uchwała krajobrazowa eliminuje bowiem prawny skutek decyzji administracyjnej o pozwoleniu na budowę wskazanych w niej tablic i nośników reklamowych powstałych przed wejściem w życie uchwały. Właściciele nieruchomości, którzy występowali o pozwolenia na budowę tablic i nośników reklamowych (bądź dokonali zgłoszenia robót), działali w pełni

legalnie, z przekonaniem, że prawomocna decyzja administracyjna w tym zakresie zabezpiecza ich interes i pozwala na prowadzenie bez przeszkód działalności reklamowej.

Powołany wyrok Trybunału ma charakter zakresowy, w konsekwencji czego uznany za niekonstytucyjny przepis w określonym w nim zakresie nie został wprost derogowany z systemu prawnego. Jednak konieczne jest dokonanie takiej wykładni art. 37a ust. 9 u.p.z.p., głównie na płaszczyźnie funkcjonalnej i systemowej, która uwzględnia treść tego orzeczenia. Wyrok zakresowy powoduje bowiem, że usuwane jest z systemu prawnego jego niekonstytucyjne rozumienie, zatem sąd w trakcie rekonstrukcji normy prawnej obowiązany jest tę okoliczność wziąć pod uwagę z urzędu (zob. J. Trzcíński, Bezpośrednie stosowanie Konstytucji przez sądy administracyjne, Wolters Kluwer, Warszawa 2023, s. 114 i n., A Górska, Sposoby usuwania wadliwości procesu tworzenia prawa przez sądy administracyjne, Przegląd Sądowy, 2/2021, s. 89 i n., wyrok NSA z 5 grudnia 2023 r., sygn. akt II OSK 94/22).

Na temat sposobu uwzględniania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 12. grudnia 2023 r., sygn. P 20/19 w procesie stosowania prawa wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 24 kwietnia 2024 r., sygn. akt II OSK 1951/19 stwierdzając, że wobec niekonstytucyjności art. 37a ust. 9 u.p.z.p. wprowadzenie do uchwały krajobrazowej regulacji nakazującej dostosowanie zrealizowanych legalnie, gdyż na podstawie zgody budowlanej (pozwolenia na budowę, zgłoszenia przed dniem jej wejścia w życie tablic reklamowych i urządzeń reklamowych, bez jakiegokolwiek mechanizmu kompensacyjnego (regulacji ochronnych) jest niezgodne z prawem. Aczkolwiek – jak podkreślił NSA – Rada Miasta, zobowiązana do działania na podstawie i w granicach prawa, bez wyraźnego upoważnienia zawartego w ustawie, takiej regulacji nie mogła samodzielnie wprowadzić do zaskarżonej uchwały. Ze względu na niekonstytucyjność omawianego przepisu, kwestia pozostaje jednak bez znaczenia dla oceny legalności zaskarżonej uchwały.

NSA stwierdził również, że do czasu wprowadzenia regulacji ustawowych dotyczących podstaw i trybu dochodzenia odszkodowania za dostosowanie zrealizowanych legalnie przed dniem wejścia w życie zaskarżonej uchwały tablic reklamowych i urządzeń reklamowych lub ich usunięcie, nie jest dopuszczalne objęcie zakresem uchwały takich obiektów (tak też NSA w wyroku z 24 kwietnia 2024 r., sygn. akt II OSK 2817/20, CBOSA).

Podzielając w całości przywołane wyżej poglądy Sąd uznał, że dla doprowadzenia do zgodności z prawem zaskarżonego aktu, konieczne będzie stwierdzenie nieważności § 9 ust. 2 i ust. 3 uchwały w zakresie w jakim dotyczą istniejących w dniu wejścia w życie uchwały tablic reklamowych, szyldów i urządzeń reklamowych wzniesionych na podstawie zgody budowlanej. Przepisy te wprowadzając obowiązek dostosowania istniejących w dniu wejścia w życie uchwały urządzeń reklamowych, tablic reklamowych oraz szyldów do zasad i warunków określonych w uchwale – w terminie 24 miesięcy, podjęte zostały w oparciu o niezgodny z Konstytucją art. 37 a ust. 9 u.p.z.p.

Nie było natomiast potrzeby stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości. W skardze nie wskazano żadnych konkretnych okoliczności przekonujących do konieczności wyeliminowania z obrotu prawnego całego aktu, a Sąd po analizie także nie dostrzegł konieczności stwierdzenia nieważności uchwały w całości. Nie jest przy tym tak, jak twierdzi to autor skargi, że przepis art. 37a ust. 9 u.p.z.p. zawiera essentialia negotii zaskarżonej uchwały i tym samym koniecznym jest stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości. W świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 12 grudnia 2023 r., sygn. P 20/19, kwestię powyższą należało ocenić odmiennie. Stwierdzenie nieważności § 9 ust. 2 i ust. 3 uchwały w zakresie dotyczącym istniejących w dniu wejścia w życie uchwały tablic reklamowych i urządzeń reklamowych (w tym szyldów) wzniesionych na podstawie zgody budowlanej, nie powoduje, że pozostałe postanowienia tego aktu prawa miejscowego nie mogą funkcjonować samodzielnie. Za sprzeczne z prawem należało uznać jedynie wprowadzenie w zaskarżonej uchwale regulacji nakazującej dostosowanie zrealizowanych legalnie przed dniem jej wejścia w życie tablic i urządzeń reklamowych (oraz szyldów) do standardów wynikających z uchwały, ponieważ taki obowiązek dostosowawczy, bez zapewnienia mechanizmu kompensacyjnego (odszkodowawczego), nałożony został na podstawie niekonstytucyjnego przepisu ustawowego.

Reasumując, dla usunięcia niezgodności z Konstytucją RP pominięcia prawodawczego zawartego w delegacji ustawowej w art. 37a ust. 9 u.p.z.p. wymagane było wyeliminowanie z obrotu prawnego 9 ust. 2 i ust. 3 zaskarżonej uchwały w zakresie opisanym w sentencji wyroku. Wprowadzona w tych przepisach uchwały regulacja nakazuje bowiem dostosować zrealizowane legalnie, gdyż na podstawie zgody budowlanej, przed dniem jej wejścia w życie tablice reklamowe i urządzenia reklamowe bez jakiegokolwiek mechanizmu kompensacyjnego (regulacji ochronnych). Wobec powyższego nie miała znaczenia kwestia

działania przez Radę Miasta na podstawie i w granicach prawa przy uchwaleniu zaskarżonej uchwały. Nikt w sprawie nie kwestionuje postępowania organu zgodnie z przepisem u.p.z.p. Niemniej, dokonując obecnie kontroli legalności zaskarżonej uchwały Sąd musiał uwzględnić fakt, że przepis ustawowy określający treść uchwały został częściowo uznany za niezgodny z Konstytucją RP. Przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy należało uwzględnić obalenie domniemania konstytucyjności przepisu art. 37a ust. 9 u.p.z.p., który stanowił delegację ustawową do wydania kwestionowanych regulacji uchwały.

Zaznaczyć również wypada, że Sąd nie stwierdził nieważności przepisów § 9 ust. 2 i ust. 3 uchwały w odniesieniu do tablic i urządzeń reklamowych (w tym szyldów) wzniesionych na podstawie zgody budowlanej wyłącznie do stanowiących własność skarżącej Spółki. W tym względzie skład orzekający podzielił stanowisko wyrażone w wyroku z dnia 12 grudnia 2024 r. (sygn.akt II SA/Wr 317/24), że fakt, iż rozpoznając skargę z art. 101 ust. 1 u.s.g. sąd administracyjny działa w granicach interesu prawnego skarżącej, nie może, jak ma to miejsce w przypadku miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, prowadzić do ograniczenia możliwości stwierdzenia określonych przepisów w całości (tak w analogicznych sprawach orzekł: WSA w Poznaniu w wyrokach z 17.07.2024 r., sygn. akt II SA/Po 345/24, z 25.01.2024 r., sygn. akt II SA/Po 547/23, a także WSA w Opolu w wyroku z 18.07.2024 r., sygn. akt I SA/Op 3/24 oraz WSA w Gliwicach w wyroku z 20.05.2024 r., sygn. akt II SA/Gl 1541/23; odmiennie zaś orzekł tut. Sąd w wyrokach z 26.09.2024 r., sygn. akt II SA/Wr 354/24, z 17.09.2024 r., sygn. akt II SA/Wr 349/24 i z 12.09.2024 r., sygn. akt II SA/Wr 344/24, a także WSA w Warszawie w wyroku z 29.08.2024 r., sygn. akt VII SA/Wa 1266/24, WSA w Gdańsku w wyroku z 24.04.2024 r., sygn. akt II SA/Gd 912/20, czy też WSA w Olsztynie w wyrokach z 29.05.2024 r., sygn. akt II SA/Ol 251/24 i z 23.07.2024 r., sygn. akt II SA/Ol 273/24).

Zawężenie stwierdzenia nieważności przepisów uchwały krajobrazowej do tablic reklamowych i urządzeń reklamowych należących wyłącznie do określonego podmiotu nie znajduje uzasadnienia wobec podjęcia uchwały na podstawie aktu ustawowego niezgodnego z Konstytucją. Skoro wada uchwały wynika z niekonstrukcyjności przepisu art. 37a ust. 9 u.p.z.p. (pominięcia prawodawczego), który stanowił delegację ustawową do uregulowania na mocy uchwały krajobrazowej określonych w tym przepisie treści, to sankcją nieważności powinien być objęty cały przepis uchwały krajobrazowej, będącej aktem prawa miejscowego. Takiej treści orzeczenie zapobiegnie konieczności wielokrotnego stwierdzania nieważności przepisów uchwały, w sytuacji gdyby z analogicznymi skargami wystąpiły jeszcze inne podmioty.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd działając na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. stwierdził nieważność § 9 ust. 2 i ust. 3 uchwały w zakresie dotyczącym istniejących w dniu wejścia w życie uchwały tablic reklamowych, szyldów i urządzeń reklamowych wzniesionych na podstawie zgody budowlanej, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku. W takim kształcie przepisy te podjęte bowiem zostały z naruszeniem art. 37a ust. 9 u.p.z.p. w związku z art. 2 i art. 21 ust. 2 Konstytucji RP. W pozostałym zakresie skarga podlegała oddaleniu na podstawie art. 151 p.p.s.a., o czym orzeczono w punkcie II wyroku. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 200 w związku z art. 205 § 2 p.p.s.a.